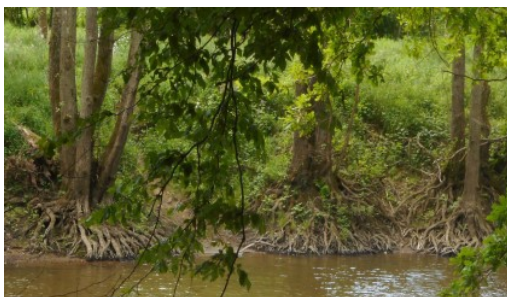

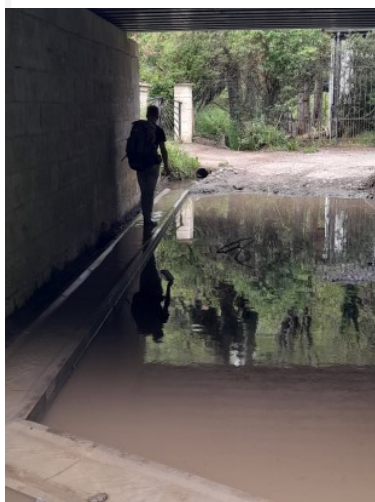
De allereerste Hemelse Hike

De Hemelse Hike, de eerste keer dat dit evenement georganiseerd werd, en wat werd het een feest!

Met een nieuw fris en fruitig team (Ferrant de Haan, Brenda de Lang, Laura Westendorp en ondergetekende) gingen we voortvarend aan de slag, maar al snel kreeg dat team te maken met wat kleine hindernissen bij de voorbereiding zoals: campings die in herbouw waren na de overstroming, campings die geen groepen wilden, campings die alleen het hele Hemelvaartweekend wilden boeken, campings die al vol waren, de boekjes die onbedoeld gedrukt werden voor visueel gehandicapten, een klimclub waar niet mee gecommuniceerd kon worden, een camping incl. BBQ waar het gegroeide aantal deelnemers niet aangepast kon worden, een touringcar die heel snel geboekt moest worden toen de brandstofprijzen werkelijk 'de pan uit vlogen, de routebeschrijving die door het bovenstaande akkefietjes aangepast moest worden waardoor uiteindelijk campings verkeerd in de routebeschrijving vermeld werden, en nog wat minder cruciale complicaties, zoals dat de routeboekjes en kaarten bijbesteld moesten worden (omdat er een flink aantal deelnemers pas laat inschreven), maar die puntje bij paaltje pas ná de tocht afgeleverd konden worden, zodat iemand van het team op zijn fiets moest springen naar de Copyshop. Dat soort dingen dus. Zelfs viel soms de naam 'Helse' Hike. MAAR: uiteraard liet het voorbereidingsteam zich daar niet door klein krijgen, en werd er een hele fraaie tocht neergezet!

Kaalgespoelde boomwortels, door een Zwerfbond-reporter ter plekke gesignaleerd in de Ourthe bij Sy, een gevolg van de gigantische wateroverlast zomer 2021.

Als klap op de vuurpijl bleek dat het openbaar vervoer in de wereldstad Den Haag op Hemelvaartsdag rustig om 08.00 uur op gang begon te komen, zodat de dag voor vertrek de tijd van verzamelen nog opgeschoven moest worden naar 08.30 uur. Gelukkig hadden we toen al de groepsapp werkend, en was het team inmiddels zó stressbestendig dat dit vlot geregeld was.

Maar vanaf de start ging het fantastisch. Iedereen was keurig op tijd, de rugzakken werden in het ruim geladen en om 08.37 uur reden we weg bij Centraal Station, en dat is wel eens slechter gegaan. Goed wandelweer en lekker doorrijden. In de bus werden de laatste routewijzigingen doorgegeven, we werden afgezet in Sy en vlot daarna werd die plaats ook gevonden door de bezemcamper die ruzie had met het navigatiesysteem. Eindelijk kon iedereen de rugzak op en lekker de benen strekken. We hadden een prachtige route langs de befaamde klimrotsen van Sy en spelonken die uiteraard verkend moesten worden met een zaklamp. De route ging, leuke verrassing, door een ondergelopen tunneltje (ondersteboven aquaduct) om te checken of iedereen zijn schoenen goed ingevet had. De eerste overnachting was op een enorm veld van camping "Le Rocher de la Vierge" en waarachtig verscheen 's avonds de Maagd verlicht op de rotsen. Zoals bij eerdere tochten hadden de jongeren nog meer dan genoeg energie om lekker te gaan voetballen, maar helaas niet met de gloednieuw door Hans aangeschafte bal van de bezemcamper, maar met een bal van onbekende herkomst.

De volgende ochtend regende het, maar voor

de kantine met enig achterstallig onderhoud stond een fraaie grote partytent, zodat daaronder uitgebreid ontbeten werd. Dat bleek een prima alternatief voor een ontbijt in het natte gras voor je tentje. Halverwege de ochtend werd het droog en we begonnen de tweede wandeldag met een lange, lange helling omhoog. Het weer knapte zienderogen op en werd prachtig weer om te lopen en picknicken onderweg. Hieronder de pauze van de gestaag uitdijende jonge Zwerfbond-generatie!

Heerlijk gewandeld. We arriveerden bijtijds op camping "Le Confluent". Wederom een mooi veldje met genoeg ruimte. De BBQ was uitstekend geregeld. Voor de BBQ losbarstte op het terras werd er de verplichte groepsfoto gemaakt (zie voorpagina), waarvoor op het laatste moment nog deelnemers uit de beek kwamen en anderen van de bar losgerukt moesten worden. Beetje jammer was dat de weinige douches op de camping afgesloten waren, omdat het water veel te heet was. De volgende ochtend bleek het gerepareerd, maar was het water nauwelijks lauw. Je werd er wel verschrikkelijk snel wakker van.

De volgende laatste volle wandeldag was het hoogtepunt van de wandeltocht. In ieder geval voor Menno, want ter ere van zijn verjaardag werd er een koor van bezielde deelnemers opgetrommeld. Prachtige paden en direct buiten het dorp werd in het boekje vermeld dat er leuk geklommen kon worden tussen de rotsen "Grottes des Tartines", net buiten de GR-route. En uiteraard hebben we dat uitgebreid gedaan. Zeer de moeite waard en heel spectaculair.

Helaas kostte die klauterpartij zoveel tijd dat wij de extra lus moesten laten zitten.

Bovendien kwamen we tegen het eind van de route langs het Chateau d'Emblève. Toen wij daar aankwamen stonden er al zo'n tien Zwerfbonders te twijfelen, afgeschrikt door borden met "Levensgevaar", "Privé Terrain", "Verboden toegang", en dergelijke. Maar aangezien er toevallig geen BOA in de buurt was, bezweek ik voor de verleiding van het mysterieuze smalle bospaadje naar de ruïne, en besloot te gaan kijken in de prachtige overwoekerde ruïne. En als er één schaap over de dam is... Er was nooit aan de ruïne gerestaureerd en er stonden geen borden met toeristische info, maar er waren wel kleine paadjes tussen de

ingestorte muren. De hoofdtoren stond op het randje van een hoge afgrond, zonder hekje ervoor... Helemaal geweldig dus. Niet dat ik ook maar verdacht wordt van enig gevoel voor romantiek, maar dit lijkt me nu echt een romantische ruïne. Wilde discussies werden gevoerd welke muren en torens nu precies waarvoor dienden en dat alles was een fraai hoogtepunt van de dag, en voor meniggen van de hele wandeltocht.

De laatste overnachting was op camping Dieupart in Aywaille. We pasten keurig op een mooi, rotsig tentenveldje. Het kost een paar tentpennen, maar dan heb je ook wat. Goed bereikbaar door een beekje over te steken, en mooi knus afgescheiden van het geweld aan campers en caravans. Het toeristenseizoen bleek nu volop losgebarsten dus het 's avonds eenvoudig overnemen van een restaurant door de hele groep, zoals gebruikelijk, zat er deze keer niet in, waardoor groepjes verspreid raakten over diverse locaties, en zelfs bij de lokale Chinees terecht kwamen. De groep hiernaast werd ongetwijfeld aange trokken door de enorme hoeveelheid drank achter hun.

De volgende ochtend werd er weer een flink gelegenhedskoor samengesteld, wat aan volume goedmaakte wat het aan zuiverheid miste, nu voor de verjaardag van Renske. De laatste halve dag klimmen of wandelen. En ook dat klimmen was heel spectaculair. Gelukkig kon iedereen zijn eigen grenzen aangeven, zodat het voor iedereen leuk bleef. Buiten het klimmen en abseilen, kon er ook de Via Ferrata genomen worden, met twee tokkelbanen. Groot succes dus. Vlak voor aanvang barstte er nog een stevig buitje los, en toen bleek dat ik per abuis een volkomen onbruikbare fietsponcho had ingepakt, in plaats van een goed jack of rugzakponcho. Béétje dom en over zelfredzaamheid gesproken... Zoiets zou één van de jongeren nooit overkomen. Het bleek maar een kort buitje, en voor de klimmers maakte het niet zo veel verschil. Ook veel van onze wandelaars kwamen vol afgrijzen kijken naar het indrukwekkende schouwspel hoog op de rotsen. Veel deelnemers lieten eventjes zien dat ze nog wel wat meer in hun mars hebben dan alleen maar 'rond te hobbelen met een rugzak', zoals duidelijk blijkt uit de foto's hieronder.

Iedereen was keurig op tijd op de parkeerplaats voor de Delhaize, behalve de bus, die stond vast voor een te laag tunneltje, met auto's erachter. Aangezien er in de verste verte geen te laag tunneltje was, vroegen wij even verder

bij de chauffeur en bleek de bus te staan bij Sy, het vertrekpunt, in plaats van bij ons afhaalpunt. Die informatie had hij even gemist. Zodoende vertrokken we drie kwartier te laat uit Aywaille, maar stipt om zes uur reden we toch het busplatform van Den Haag Centraal op dus ook dat kwam weer helemaal goed.

Iedereen was moe en voldaan, maar niet zo gesloopt, en alle schoenen zijn deze tocht heel gebleven!

Ron Buijze

